

Ohře 30. června – 9. července 1995

Účast: Vilda a Věra, Petr, Peršing, Martin a Hanka Holušovi, Pavel a Helča s Helenkou, Kájou a Vládičkem, Melíšek a Alena s Lucinou a psem Mikym, Jirka a Jitka, Lucka E., Libor, Pepa a Dáša Kuttnerovi s Dášou ml.

Pátek 30. června 1995 (Praha – Tršnice): Jako již tradičně oplývala i letošní vodácká dovolená, tentokrát konaná na toku západočeské Ohře, spoustou veselých příhod. Vlastně ještě před započítím naší výpravy, a to již v pátečních dopoledních hodinách, zažili první humorné kousky Pavel s Láďou, když vezli z Láďova bytu na Černém Mostě jeho bagáž do Kolbenky, kde měla být spolu s kánoemi naložena. Nejprve byli zdrženi jistým rumunocigánem, který se na Lehovci pídil po konečné autobusu číslo 276, jež se ve skutečnosti nacházela o několik kilometrů dále na Černém Mostě, a v důsledku toho jim ujela tramvaj. Když se dočkali nové, tak v ní pro změnu narazili na ušmudlaného pupkatého senilního blázna, který vidouc jejich výbavu jim začal líčit své alkoholicko-sexuální zkušenosti z mládí, z nichž některé prý měly, byť jen těžko vyzorovatelnou, souvislost s vodou. Nakonec ale zdárně dojeli do vysočanské fabriky, kde byla za palermovitého počasí naložena první část lodí na Vildův přívěs. Poté jsme se etapovitě přesunuli do Vildova příbytku v Chabrech, kde jsme naložili zbytek kánoí. Zvláštností se letos stala skutečnost, že na místo startu vody - neoficiální tábořiště v Tršnici u Chebu - jsme se všichni dopravili auty. Vildovým jeli Vilda, Věra a Petr, Martinovým pak Martin, Hanka, Pavel a Láďa.

Čekání na Čendovi (Martina a Hanku H.) u Vildy a Věry v Chabrech jsme vyplnili sledováním podivného televizního westernového seriálu a dohady nad tím, jestli je jeden z hlavních hrdinů muž nebo žena. Toto tajemství bohužel zůstalo neobjasněné, tudíž jsme se přiklonili k Peršingovu názoru, že se jedná o hermafrodita. Naštěstí konečně dorazili Čendovi, a tak jsme se společně mohli vydat na cestu plnou neobvyklých vizuálních zážitků. Ty nám poskytl nejprve exhibicionista čůrající u silnice tak, aby ho i s jeho výbavou všichni viděli, pak velmi spoře oděná „stopařka“ a nakonec v jedné restauraci u silnice nahlédnutí do jídelního lístku s astronomickými cenami, po němž nás přešel do té doby docela vydatný hlad. Po příjezdu do tábořiště v Tršnici, jež bylo tvořeno menší loukou, jsme se na základě Peršingova výroku: „Čím dřív postavíme stany, tím dřív budeme moct začít chlastat,“ který pronesl vysypávajíc přitom nervózně třesoucícma rukama kolíky z pytlíku, připojili k četné vodácké veřejnosti a připravili si nocleh. Poté jsme si zakoupili v obchůdku v nedalekém stavení za mostem na druhém břehu řeky basu lahváčů. Zatímco se pivo chladilo v řece, zajeli Vilda a Pavel autem do okolních lesíků pro dříví. V lesích se však žádné popadané nevyskytovalo, a tak museli vzít zavděk klacky naházenými ve škarpe u železničního přejezdu, jež však byli nuceni nejprve vyrvat ze spárů bujné vegetace. Večer jsme je proměnili v ohýnek, u něž jsme si zazpívali při Láďově a Pavlově hře na kytary, opekli si buřtíky a popili pivka, bavoráka, rum a jiné blahodárné tekutiny. To nám vydrželo až téměř do tří, když se ještě předtím k našemu ohni na chvíli přesunula parta z Litvínova. Následoval už jen odsun do spacáků, během něž nás rozesmál pohled na Vildův zánovní péřák. Měřil totiž na délku asi tři metry!

Sobota 1. července 1995 (Tršnice – Kynšperk nad Ohří; 16,7 km): Ráno nás probudilo slunce pálící do plachet našich stanů a zvyšující tak teplotu uvnitř do nesnesitelné výše.

Nasnídali jsme se a dopoledne pak věnovali čekání na posily. To si každý vyplnil individuálně. Vilda s Martinem svezli auta s bagáží do Kynšperku, Pavel a Petr se natáhli do lodí, jež ukotvili ve stínu pod mostem, a Věra, Hanka a Peršing se věnovali grilování sebe sama ve sluneční výhni. V okamžiku, kdy už jsme kolem poledne nevydrželi, protože se nám začala vařit v těle krev, a vydali se proto zchladit do hospody, přijeli autem Alena a Melíšek s Lucinou a psem Mikym a Helča s Helenkou a Kájíkem. Nicméně i přesto jsme pokračovali dál po cestě do vesnice a u nádraží se střetli s Vildou a Martinem.

To se pak pro letošní vodu stalo příznačným, že během celého jejího průběhu vždy v okamžiku, kdy někdo nevydržel čekání a šel do putyky, vzápětí očekávaného někde potkal.

Chlad hospody nás probral a pivíčko chutnalo jako nikdy. Dopili jsme a vrátili se do tábořiště. Jelikož posily již byly také přichystané k vyplutí, mohli jsme se vydat na řeku, což jsme s radostí učinili. Zvláštností byly dva momenty. Prvním bylo to, že Pavel a Helča s sebou vezli v lodi jednoletého Kájua. Díky tomu později triumfovali před jinou partou, když na ně z jedné kánoe vezoucí také takového mrňouse volali: „Kolik mu je? Našemu rok a půl.“

„Jsme lepší, nám je teprve rok!“ odpovídala Helča, která Kájua nejprve měla v krosničce na zádech, a když si zvykl na plavbu lodí, přemístila ho před sebe na dětskou nafukovací matraci. Druhým byl mnohem více překvapující fakt, že Láďa, kterému na poslední chvíli odřekl účast háček Bohouš, přemluvil za pomoci lahve rumu k jízdě Melíška.

Plavba probíhala v poklidu, počasí bylo skvělé, a tak jsme si ji zpestřili několikerým koupáním při zastávkách v meandrech s písčnými plážičkami, jež zde Ohře vytvářela. Posléze jsme se také rozhodli občerstvit. Na několika místech, jimiž jsme předtím propluli, nás reklamní cedule lákaly do hospody U Kokota, kde měly být k dostání „teplá a studená jídla, pivo, alko i nealko nápoje“ a dokonce bylo slibováno i „erotické osvěžení“, to vše při „neomezené provozní době“. Jenže hospoda U Kokota se nakonec ukázala jako zaplivaná špeluňka, kterou tvořil polorozpadlý bufetový stánek, kde prodával skutečný kokot. Tomu se podařilo mezi asi dvaceti přítomnými vodáky, včetně nás, vytvořit takový zmatek, že každý nakonec jedl z „bohaté“ nabídky teplých jídel, tvořené asi pěti porcemi párků, pěti sekané a pěti klobásami, úplně něco jiného, než si objednal, a naprosto odlišného od toho, co zaplatil, o pití ani nemluvě. Nekonal se ani erotické osvěžení, ledaže bychom si pod ním představili pohled na hořčici a mastnotu z buřtů stékající nám po rukách a odkapávající do klína.

Alena pak vyrazila napřed, aby stihla vlak do Tršnice, kam jela pro auto. Namísto Lucky angažovala i přes její protesty na pozici háčka Melíška. Rychlost lodi se tím moc nezvýšila, ale po bouřlivé „diskusi“ během několika kilometrů jízdy se Melíškovi vrátil jeho odpor k jízdě kánoí a víc jsme ho v ní už neviděli.

Po postavení stanů ve zcela obsazeném a nepříliš vábném kempu v Kynšperku nad Ohří jsme se odebrali do knajpy zvané hotel Bílá labuť, kde jsme se navečeřeli. Poté jsme ještě sešli do zahrádky výčepu Konírna, kde do nás začali hrnout piva rychlostí asi jeden půllitr za pět minut. Celodenním vedrem jsme byli ztahaní jako psi, a tak jsme raději rychle zvedli kotvy a vrátili se do kempu.

Neděle 2. července 1995 (Kynšperk nad Ohří – Loket nad Ohří; 28,4 km): Zatímco Vilda, Martin a Melíšek vezli auta do našeho dalšího tábořiště v Lokti, vydali se Pavel s Helčou a Kájou, Petr s Helenkou a singlující Láďa napřed. Jelikož nás čekala dlouhá štreka 28 km volejů, chtěli si najet alespoň trochu náskok před rychlejšími posádkami. Nebylo již takové vedro jako předchozí den, navíc velká část cesty vedla ve stínu vzrostlých stromů, a tak se jelo docela dobře. V Šabině si pak trochu odpočinuli při čekání na Vildu s Věrou, Martina s Hankou a Alenu s Lucinou.

Melíšek, s nímž se řidiči vrátili do Kynšperku, poté převážel auto do Lokte s nádhernou vidinou, jak bude celý den v kempovním bufetu popíjet pivíčko. Do hry však vstoupily

nečekané okolnosti. Ty byly způsobeny skutečností, že jako řidiči začátečníkovi, nemajícimu pro zaneprázdnění řízením čas věnovat se navíc i navigaci, se mu podařilo ztratit směr již na jedné z prvních křižovatek. Spokojen, jak mu to pěkně jede, zamířil vpřed - směrem na hranici u Chebu. Připadalo mu sice divné, že jede nějak dlouho a stále se neobjevuje značka s názvem Loket, ale to ho nemohlo zastavit, na rozdíl od hraniční závory a rezolutního požadavku celníků na předložení pasu.

A tak Melíšek otočil auto a jel nazpět, konečně správným směrem. Osudovým se ukázalo, že při předchozí cestě mu utkvěl v paměti obraz snědé prostitutky odkudsi z Balkánu, jež se ho pokoušela „stopnout“. V okamžiku, kdy jí spatřil, jak ho znovu láká, se mu zatmělo před očima a jediné, co ho v jeho nejistotě mohlo napadnout bylo: „Zase jedu špatně!“ Bohužel mu ani nepřišlo na mysl, že prostitutce bylo na sluníčku, přestože nebyla zrovna nabalená, horko, a tak přešla na druhou stranu silnice. Melíšek proto opět změnil směr a opět ho zastavila až hraniční závora...

Z [Šabiny](#) jsme se společně vydali dál. Čas trochu pokročil a naše žaludky začal svírat pocit pořádného hladu. Dlouho, dlouho jsme však přitom hledali v okolních vesnicích obývaných převážně snědými osadníky provozuschopnou hospůdku, až se náhle vyjasnilo a v Královském Poříčí jsme v jedné narazili na zásoby vynikající tlačenky, salámu s cibulí a opečeného salámu. Ihned jsme si doporučili každý několik chodů a netrvalo dlouho a v nabídce zdejší kuchyně se nevyskytovala již žádná položka.

Jak již bylo napsáno, bylo poměrně příjemné počasí, stejně jsme však přivítali okamžik, kdy naše flotila, tvořená dvěma žlutými parníky a jednou červenou vltavou půjčenými z Kolbenky a dále Aleninou oranžovou vydrou, Vildovou zelenou vydrou a Pavlovou modrou vydrou Žlababou, konečně dorazila s posádkami zmoženými dlouhou štrekou do Lokte. Hned jsme spěšně postavili stany na posledních zbytcích placu vykolíkových lahvemi od piva a bráněných holým životem zdrceného Melíška, jehož původně asi 30 km cesta se protáhla na neskutečných 170 kilometrech. Do Lokte se díky tomu dostal nedlouho před námi a stačil si vypít sotva pár kaloušků.

Poté co se Martin s Hankou osušili, protože se jim během dne podařilo několikrát zapadnout při vystupování z kánoe do vody, jsme se vydali do kempovního bufetu. Ten jsme záhy nazvali U Kokota II a to z toho důvodu, že čekací doba zde byla více než dlouhá, o hygieně je lepší se ani nezmiňovat. Na druhou stranu nutno konstatovat, že na zastřešené verandě bylo příjemné posezení, zejména když Lád'a a Pavel začali hrát na kytary. Zpívalo se, chlastalo, pojídaly smažáky a prsty s hranolkama a vynikající zábava se táhla dlouho přes půlnoc.

Pondělí 3. července 1995 (Loket nad Ohří – Karlovy Vary /– Loket nad Ohří/; 14,6 km):

Jelikož jsme se z důvodu očekávání posil i únavy z předchozích dnů rozhodli zůstat v Lokti, vypravila se část z nás v pondělí pouze na výlet v kánoích do Karlových Varů. Alena, Melíšek a Peršing zůstali v táboře, a tak jely jen čtyři lodě s posádkami: Martin - Lucka - Hanka, Petr - Helenka, Pavel - Helča - Kájík a Vilda - Věra. Nikam jsme nespěchali, a tak jsme si mohli plavbu nádhernými Svatošskými skalami v klidu vychutnat, přičemž jsme se v pohodě splavili do [Karlovy Varů](#). Kánoe jsme nechali na opuštěném místě, přešli přes most na pravý břeh řeky a protože nám vyhládlo, navštívili jsme cenově velmi dostupný bufet v budově Tržnice. Zde jsme se vydatně najedli, když jsme si pochutnali na hovězí polévce, řízcích a vepřu-knedlu-zelú, a pak celí natěšení vyrazili na koupání do Termálu. To však bez Vildy a Petra, pro něž přijela autem Alena. Museli totiž vyhledat dílnu se svářečkou, kde Vilda nechal svařit nástavbu přívěsu. Tu se mu podařilo pošramotit v sobotu poté, co při příjezdu do kempu jím zavadil o vyčnívající traverzu z přívěsu za autobusem FC Vehlovice. Ten na nás působil doslova démonickým dojmem, neboť nás po celý týden pronásledoval, jak ve Spielbergově filmu Duel. Kam jsme se hnuli, tam jsme na něj narazili.

Koupel ve 28 °C teplé vodě bazénu v Termálu i předcházející horká sprcha byly fantastickým pozitivem, který jsme si náležitě vychutnali. Poté jsme se vydali na procházku po Kolonádě. Obojí nás lehce unavilo, a proto jsme si na chvíli odpočinuli při posezení u vřídla. Nad námi se však již začaly zlověstně stahovat temné mraky a to bylo znamení, že je nejvyšší čas začít myslet na návrat. A skutečně brzy začala bouřka, kterou následoval hustý déšť.

Naštěstí se nám podařilo včas se vrátit do Tržnice, kde jsme se chutně navečeřeli a v samoobsluze doplnili zásoby potravin. Poté jsme byli vysvobozeni z příjemného dobrovolného úkrytu, když pro nás přijeli auty Alena a Vilda. S nimi jsme se vrátili zpět do kempu v Lokti. Večer byl tentokráte klidný, v bufetu se navzájem přehrávaly a přezpívaly tři kytary a nám se ve stanech zavírala víka, až jsme nakonec vytuhli.

Úterý 4. července 1995 (Loket nad Ohří): Na tento den bylo původně naplánováno opékání kuřat, ale jelikož po předchozích tropických dnech se počasí zásadně zhoršilo a vytrvale pršelo, byli jsme nuceni zrušit tento lákavý úmysl a schovat se do bufetu. Pouze Helča, Alena a děti jely do nedalekého Horního Slavkova navštívit Helčinu mámu a předat jí na hlídání Káju. To je uchránilo před osudem ostatních.

V kempovním bufetu, kam jsme zašli na něco k jídlu a k pití a při té příležitosti zde už „pro jistotu“ zůstali, se začalo v poledne nenápadně hrát na kytary. Láďa a Pavel si nejprve brnkali jen tak „pianko“, ale během odpoledne, jak se vodáci zde tábořící probouzeli a začali obsazovat volná místa, se zábava pozvolna rozjela na maximální otáčky. No a piva i panáčky chutnaly dnes obzvláště dobře.

Naštěstí přestalo alespoň pršet, kaluže před stany a voda pomalu se prodírající do nich byly hrozné už tak. Pivo a kořalka tekly proudem a to ani nebylo třeba pít místní speciality, jejichž názvy a složení jsme si při čekání ve frontě u okénka mohli číst na nápojovém lístku. Pojmenování nejroztodivnějších směsí alkoholických nápojů, jako například Bambus, Píchlé lehátko, Hovno, Vodákova smrt a jiné, nás poměrně pobavilo.

Večer se vrátily Helča a Alena s dětmi a podpořily nás ve zpěvu při kytarách. Nejhlasitěji, na což druhý den doplatili ztrátou hlasu, byli slyšet zejména Láďa a Helča. Bufet přímo přetékal lidmi a až na pár magorů, kteří zhruba v půlminutových intervalech odpalovali petardy, všichni svorně zpívali a pili s námi.

Středa 5. července 1995 (Loket nad Ohří – Hubertus; 20,5 km): Dopoledne se opět udělalo hezky, a tak jsme sbalili, abychom mohli konečně pokračovat dál. Ještě předtím nás s těžkým srdcem opustili Martin s Hankou, kteří se rozhodli, že pojedou na vodu, až v pátek dopoledne. Původně se měli vrátit domů již v neděli, ale svůj odjezd pod dojmem výtečných zážitků odložili nejprve na pondělí, pak na úterý a to, že odjeli ve středu, bylo jen proto, že měli již koupeny lístky na Folkovou Strážnici.

Helča, Melíškovi a děti si dopoledne vyšli na Loketský hrad, kde probíhaly středověké slavnosti. Ostatní je následovali později po sesortýrování tábořiště a lodí. Pochopitelně v okamžiku, kdy vyšli na cestu, se proti nim objevilo auto s Jirkou, Jitkou a Luckou, na střeše vezoucí Jirkovu novou tyrkysovou Vydru. To nás ovšem již nemohlo zastavit v rozhodnutí navštívit velice příjemnou hospůdku Pod radnicí, kde jsme poobědvali.

Kolem jedné konečně vyrazili Vilda, Jirka a Melíšek auty na Hubertus s tím, že se vrátí s Melíškem. Když však do Lokte přijeli Jirkovým autem bez něj, bylo vše jasné. Melíšek se jím, přestože jel z preventivních důvodů uprostřed, ztratil a to hned na první větší křižovatce, kde si to zamířil kdovíkam. To, že pak „natočil“ kolem asi 60 km nás už vůbec nemohlo překvapit. Kvůli pokročilému času jsme již nemohli čekat, zda se objeví, a tak jsme vypluli.

Cesta proběhla v pohodě, když jsme se opět pokochali při průjezdu chráněnou oblastí Svatošských skal. V Karlových Varech jsme si také konečně mohli sjet jez. Byl jím jez [U Solivárny](#), který jsme zdolali po jeho táhlé spádové desce nalevo od zavřené šlajсны.

Na Hubertusu již naštěstí čekal Melíšek. Bylo zde poměrně plno, a tak jsme postavili tábořiště už kus před peřejí na pravém břehu pod vysokým náspem silnice vedoucí podél řeky. Hned poté jsme zašli na večeri a několik lahváčů Staropramenu do místní rekreačky, kde jsme se štěstím zabrali místa. Zde Melíšek prokázal, že je mužem dne, a potvrdil svou pověst tluchuby barona Prášila, když nám líčil své zážitky z vojenského cvičení. Na něm podle jeho slov mimo jiné jako jediný, kdo to umí, řídil protipožární tank s osmdesátimetrovou výsuvnou plošinou, z níž nějaká německá novinářka filmovala společné cvičení s Bundeswehrem do té doby, než jí Melíšek na přímý příkaz generála sestřelil minometem. Následovalo několik podobných báhorek, při nichž jsme se doslova váleli smíchy po zemi.

To ale nebylo vše. Korunu všemu nasadil v okamžiku, kdy se při návratu ke stanům zřítíl z náspu nad naším tábořištěm. Přitom si nepatrně odřel ruku, ve tmě ale rozsah jeho „zranění“ bylo možno posoudit jen pouze podle hlasitého klení, jež se neslo po celém povodí Ohře. Jelikož neustále volal: „Chčije ze mně krev,“ musela na něj Helča vystříkat skoro celý Septonex. Když jsme pak ráno viděli malou odřeninu, kterou si pádem přivodil, opět jsme padli smíchy k zemi. A to se ještě s Alenou během ukládání se ke spánku stačili několikrát pohádat a usmířit, zatímco ostatní to pobaveně poslouchali při „mejdanu“ ve velkém stanu.

Čtvrtek 6. července 1995 (Hubertus – Radošov; 11,6 km): Ráno se na Hubertusu objevil Libor. Přivezl nám pekáč s bublaninou, čímž vyvolal údiv jakýchsi tupanů tábořících nedaleko nás, kteří nemohli pochopit, jak jsme ji dokázali upéct na ohni. Pak nás ještě pozval na svou chatu v Radošově a k večeri přislíbil guláš.

Hned poté, co jsme se nasnídali a přivítali nové posily, Helčiny známe z Horního Slavkova Pepu a Dášu s dcerou Dášou, jsme až na výjimky naklusali k peřejí a kochali se pohledem na kánoe projíždějící v ní jedna za druhou. Za krásného počasí, kdy nedobrovolná koupel nebyla vlastně žádnou velkou pohromou, se jich asi třetina, tj. kolem dvaceti či třiceti, vycvakala, což všechny přihlížející velmi pobavilo. A pak přišla řada na nás. Všichni jsme sjeli s menšími či většími obtížemi jednou i víckrát tuto vodní lahůdku, pouze Láďa s Dášou mladší uvízli v jejích spárech. Jejich žlutý parník nabral vodu, a pak se pomalu překlopil doprava. To se podařilo zachytit na unikátní kolekci fotografií, na níž je cvaknutí dokonale rozfázováno. Láďa si naštěstí nechal na břehu brýle a tím je zachránil před utopením, což kvitoval pochvalnými ódami na svou prozíravost.

Dlouho mu však jeho radost nevydržela, neboť o kus dále, když měli navíc na porculánu Lucku E., se v ostrém proudu práskli podruhé a brýle byly definitivně ztraceny. Protože síla vodního toku v tomto místě byla opravdu velká, několik z nás se jim rychle vrhlo pomoci s vytažením a vylitím kánoe. O hledání brýlí na kamenitém dně, což bylo stejně zcela nemožné, se však nikdo ani moc nepokoušel.

Pak už následoval jen průjezd nádhernými táhlými peřejemi v Kyselce a byli jsme v Radošově, kde už na nás čekal Libor, aby nás zavedl na svou chatu. Ještě předtím jsme však navštívili dvě místní hospody, abychom se najedli. V první neměli jídlo vůbec, ve druhé jsme naň čekali hodinu a půl a to ho dostala jen polovina z nás. Ostatním bylo za další půlhodinu oznámeno, že došly hranolky. Pouze Jirka vytrval a za další hodinu svůj smažák - pokrm, který se spolu s filem všem zprotivil, protože téměř po celém toku Ohře nabízeli jen tato dvě jídla - dostal i s cenou útěchy, panákem vodky. To už tady ale byl sám, neboť ostatní cedíc mezi zuby nadávky nejhrubšího zrna znechuceně vypadli z tohoto pajzlu.

Cestou vedoucí přes most, pak po kolejích vlaku a nakonec stoupající do kopců na levém břehu Ohře jsme došli dovedeni Liborem do jeho překrásné chaty. V ní, ale zejména na

verandě jsme strávili večer. Zpívalo se, hrálo na kytary a ve finále jsme si pochutnali na Liborem pro nás připraveném gulášku a lahváčích Radegastu. Zkrátka pohoštění bylo příjemné a Libor zaslouženě sklídl slova chvály. Na verandě, kde jsme si rozložili karimatky a spacáky, jsme pak přespali pod širákem.

Pátek 7. července 1995 (Radošov – Perštejn; 19,0 km): Na nádhernou trasu, nejhezčí z celé vody, jsme vypluli opět v pozměněné sestavě. Již ve čtvrtek večer totiž odjeli Pepa s Dášou starší a v pátek dopoledne pak Peršing, jemuž tradičně došly peníze. Místo nich jsme „angažovali“ Libora a Helčina synovce Vládíka, dovezeného k nám dopoledne Tondou a Jarčou Šturmovými.

Bylo nádherné počasí, které násobilo zážitek z jízdy do naprosté dokonalosti. Téměř celá cesta byla peřejovitého charakteru, navíc s několika stupínky. Byla to skutečně lahůdka na závěr našeho zdolávání Ohře.

Končili jsme v Perštejně, ale marně jsme zde hledali Melíška. Ten se objevil až poté, co jsme po něm „vyhlásili pátrání“, a již zdálky křel: „Dvakrát jsem byl v Chomutově, čtyřikrát v Jáchymově, 180 km jsem najel, já se na to vyseru...!“

Konečně jsme ovšem narazili na obec s vynikajícími hospodami a to hned třemi: U dvou tloušťů, U Slunce a Kazanku. U Slunce, kde mimo jiné měli famózní guláš a též zde hrála slušná country skupina, jsme se na zahrádce občerstvili a pak se v tropickém vedru dobelhali do Melíškem nalezeného kempu. On sám však už samozřejmě nevěděl, kde se nachází. To dokazuje fakt, že se s Alenou, kterou tam vedl napřed, vrátili po chvíli jinou cestou. To jsme měli možnost pobaveně sledovat ještě v době, kdy jsme seděli u stolů.

Kemp byl vyloženě mastňácký, s koupalištěm, rozparcelovaný a večer s šílenou diskotékou. Nic pro vodáky, ale na druhou stranu jiný zde nebyl, nebo jsme alespoň o jiném nevěděli. A tak jsme v něm nakonec z pohodlnosti zůstali.

Helča k večeru odvezla Dášu a Vládíka do Slavkova a naopak zase přivezla Káju. Ostatní se mezitím etapovitě navečeřeli v Kazance a v noci se pak rozdělili na dvě skupiny. Zatímco Petr, Jirka, Lucka a Jitka trsali k němému úžasu ostatních v tom brajglu, Vilda, Věra, Pavel, Helča, Alena a Melíšek se bavili u stanů.

Zarazilo nás, když se Vilda začal tajemně vyptávat Helči, jestli nechce koupit jeho kánoi. Poté, co jsme na něj přitlačili, co to mluví za nesmysly, vypadlo z něj, že se dnes s Věrou při dojezdu do Perštejna nikým nepozorování cvakli na pneumatice schované těsně pod hladinou, na níž nešťastně najeli. A protože Věře v den jejich svatby slavnostně slíbil u oltáře, že když jí cvakne, tak prodá loď, musel alespoň symbolicky tuto nabídku ke koupi učinit.

Sobota 8. července 1995 (Perštejn): Voda pro nás skončila, bylo nádherné počasí, domů se nám moc nechtělo, a proto jsme téměř celý den strávili na koupališti, kde jsme předtím drze před očima správcové sbalili stany a asi na desetkrát kolem ní odnesli spolu s ostatními věcmi do aut. Podařilo se jí odchytit a zinkasovat pouze Melíškovi, zato jí však Alena vynadala do bezvědomí za nesnesitelný řev z diskotéky, který byl dlouho do noci slyšet po celém kempu.

Šok zde zažil Pavel, který v jednu chvíli hlídal Káju u schůdků do dětské části bazénu. Jediného vděku, kterého se mu od něj za to dostalo, bylo to, že se pokadil. Pavel tím byl zcela vyveden z rovnováhy. Zatímco opatrně držel Káju, jenž už se chystal rukama prozkoumat, co to vytvořil, volal - marně se snažíc zakrýt paniku - na pomoc Helču. Ta nakonec přispěchala, a Káju odvedla, aby mu otřela zadek. Jeho dílo pak odnesla voda.

K večeru jsme vyjeli na Prahu. Jen Jirka, Jitka, Petr a Lucka zůstali, když se předtím vydali do devět kilometrů vzdáleného Klášterce nad Ohří. Jirka s Jitkou jeli kánoí a Petr s Luckou šli pěšky. Večer pak opět strávili na diskotéce.

Neděle 9. července 1995 (Perštein – Praha): Do Prahy odjela i tato čtveřice, čímž byla voda definitivně zakončena.